

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 65.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366684320/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

vel – tænkte han – saadan maa det altsaa være, naar man er Digter; mit Eventyr gaar rask fra Haanden, og naar det kun ikke gjør mig reent gal, inden det faaer Ende, saa vil jeg med alt dette prise mig ret lykkelig. – »Hør nu Gamle – sagde han til Fangefogden, og løste hans Hænder, efter at han først havde undersøgt, om han ingen flere Vaaben havde hos sig – nu er jeg Fangefoged her, og du er Statsfange, forstaaer du ikke nok det?»

»Ja, det er godt at forstaae – svarede Gubben – I er mig, og jeg er Jer, det er en reen Sag, det kan En jo see med et halvt Øie, det er heller ikke mig, der har stukket eders Høihed ihjel, men det er Jer, gale Karl! der har stukket min Høihed ihjel – her slog den Gamle en hoi Latter op – ja nu har I det saa godt – vedblev han – nu kan I see hvor rart det er, at være Fangefoged paa Prindsessens forhexede Slot.»

»Er du den eeneste levende Sjæl her paa Slottet?» – spurgte Arnold.

»Levende Sjæl? – gjentog den Gamle – det er et underligt Spørgsmaal – levende Kropper er her nu slet ingen af, undtagen det skulde være en af os; men jeg er jo et Spøgelse nu, og om min Sjæl lever, ja det skal jeg sige Jer paa den yderste Dag.»

Af ham faaer jeg nok aldrig et fornuftigt Ord, tænkte Arnold, og besluttede nu, selv at undersøge det mistænkelige Slot. Han laasede Døren efter sig for den forrykte Gamle, og gik med Nøgleknippet og Kniven i Haanden gennem de lange mørke Gange. Hvert Øieblik ventede han, at møde noget Usædvanligt og Dæmonisk; thi han troede nu dog næsten, at det var et forhexet Slot, han var kommet til. Han kunde ikke tilbageholde en vis ængstelig Følelse, som Forventningen om overnaturlige Begivenheder altid medfører; men Bevidstheden om, at det nu dog var Dag, uagtet der var mørkt i Gangen, og den Skarpsindighed, hvormed han før havde udfundet, at hans natlige Syn kun var et oprisk Selvbedrag, og at alt det Eventyrlige, han hidtil havde troet at opleve, ingen objektiv Realitet havde; men kun var en subjektiv Ytring af hans Digtetalent – alt Dette gav ham Mod. For ganske at sikkre sig mod ethvert Anfald af forskruet Phantasie, tog han nu desuden sin Tilflugt til sin forstandige salig Pleiefaders Lærdom, som gik ud paa, at naarsomhelst man hørte nogen Lyd, hvis Aarsag man ikke kunde begribe, kunde man altid være temmelig sikker paa, at det var Rotter; og naar man saae Noget, som syntes Overnaturligt, var det enten Tyve eller forklædte Kjærester, eller ogsaa drømte man, og lod sig bedrage af sin egen Fantasie. Den-